

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page UOCC](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя 4-та по
П'ятидесятниці – Чи ми
дійсно вільні?**

**Fourth Sunday after
Pentecost - Are We Really
Free?**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Кутах
kutash@unicorne.org

Повища Ікона Христа прикрашає Православну каплицю Воскресіння, яку побудували в Дахау, де містився перший концентраційний табір нацистів. Каплиця ця – пам'ятник численним військовополоненим з колишнього Радянського Союзу, які там померли. Тим, яких звільнили під кінець другої світової війни не надто краще пощастило. Радянська влада їх уважала зрадниками, коли вони повернулися на батьківщину, і їх заслала в ГУЛаги.

В Іконі Ісус виводить усіх в'язнів через ворота, яких тримають відкритими Ангели. Ікона проголошує, що Він – Той, Хто всіх нас виводить на волю, даючи нам справжню свободу. У сьогоднішньому Апостолі (Римлян 6:18-23) ми знаходимо цей цікавий вислів: «А звільнившись від гріха, (ви) стали рабами праведності». Це – цікава заява, над якою варто застановитися.

Ті, що вирішили піти за Ісусом дорогою любові до Бога й до ближнього напевно знаходять, що це досить складне завдання. Воно вимагає дисципліни, смиренності,

The above Icon of Christ graces the Orthodox chapel of the Resurrection built at Dachau, the site of the first Nazi concentration camp. The chapel is a memorial to the many POWs from the former Soviet Union who died there. The ones who were liberated at the end of the second world war did not fare much better. They were treated as traitors by the Soviet government when they got back to their homeland - and were shipped off to the gulags.

In the Icon, Jesus is leading all the prisoners out through the gates of the camp which are held open by Angels. The Icon proclaims Him to be the One Who leads us all to freedom – true freedom. Today's Epistle (Romans 6:18-23) echoes this theme. St. Paul tells us: “[H]aving been set free from sin you became slaves of righteousness”. This is a striking statement which is worth pondering.

Those who have decided to follow Jesus' way - the way of love of God and one's neighbour - have certainly found this to be quite challenging. It requires discipline, humility, determination, courage and the conviction of faith. As Saint Paul noted in his Letter to the Romans, the problem is

рішучості, відваги та переконаності у вірі. Як зауважив Св. Павло у своєму Листі до Римлян, проблема не в тому, що ми *не знаємо*, що повинні ми робити. Проблема в тому, як же це *виконувати*, або, подібно, як *перестати* робити те, що, знаємо, *не повинні* ми чинити.

Відповідь на цю проблему знаходимо в безумовній любові Бога, яку так виразно втілює та виявляє Господь, Бог і Спас наш, Ісус Христос. Його любов, яка діє у нас Духом Святим, показує нам постійну можливість – і *конечність* – покаяння, перетворення нашого життя, ставати «рабами праведності» замість рабами гріха.

Але чи не приводить таке наставлення неустанного покаяння до смутку та почуття поразки? Дехто твердить, що Християнство – релігія, яка заперечує життя. Кажуть вони, що віруючі терплять всякі недомагання в собі та в інших навколо них, та й відмовляють собі багато щастя, просто тому, що вважають, що колись буде краще – в світі, який наступить після їхньої смерті чи після другого приходу Христа. А цей прихід, як ми знаємо, ще не настав у часі й просторі, як ми їх знаємо. Чи ми сумні та похмурі заперечувачі життя? Чи такі можемо ми, що йдемо за Ісусом, уважати себе вільними – чи принаймні вже рішуче *на дорозі* до справжньої свободи?

Відповідь на це питання рішуче: ТАК! Ми **можемо** і таки й **уважаємо** себе *вільними* людьми! Ми вільні, бо ми більше вже не дивимося на світ і на життя в ньому поперехово. Ми зауважили в цьому світі сенс, порядок, значіння. Вони вказують на Присутність невидимого, духовного, вічного. Ігнорувати цю Присутність – це дійсно бути поневоленим тимчасовим та нестійким – тобто тим, що постійно проминає, відпливає від нас.

not so much that we do not *know* what we ought to do. The problem is: how do we *do* it – or, similarly, how do we *stop doing* what we know we ought *not* to do?

We find an answer to this problem in the unconditional love of God so clearly embodied and manifested in our Lord, God and Saviour Jesus Christ. His love, working in us through the Holy Spirit, shows us the continual possibility – and *necessity* – of *repentance*, of turning our lives around, of becoming “slaves of righteousness” instead of sin.

But does not this attitude of constant penitence lead to sadness and a sense of defeat? Some have said that Christianity is a life-denying religion. They say that believers tolerate all sorts of bad things in themselves and others around them, and deny themselves a lot of happiness, simply because they are think that things will be better in the world which will come either after their death or after the return of Christ. The latter, as we know, has not yet come to pass in space-time as we know it. Are we sad and gloomy deniers of life? Or can we, followers of Jesus, truly see ourselves as being free – or at least decisively *on the road* to true freedom?

The answer to this question is a resounding: YES! We **can** and **do** see ourselves as *free* people! We are free because we no longer see the world and life in it in a superficial way. We have noted a sense, an order and a meaning in the world. They point to the Presence of the invisible, the spiritual, the eternal. To ignore this Presence is truly to be enslaved by the transitory and temporal – that which is always passing away.

Sometimes we may seem to be “un-free” as we ponder our actions from the perspective of what they may lead to and put *limits* on ourselves – and even accuse ourselves of certain failings which we must overcome. Sometimes we are sad and even depressed. On the other hand, how **can** one expect to struggle and run

Часом ми може й почуваємо себе «невільними», коли ми осмислюємо наші вчинки з перспективи їхніх наслідків і *обмежуємо* себе – і навіть звинувачуємо себе в деяких недостахах, яких ми мусіли б перемогти. Часом ми сумні та навіть пригнічені. Та, проте, як же **могла б** людина змагатися та добре бігти в перегонах, *не* почуватися часом втомленою та знеохоченою?

Наше єднання з Богом через Молитву, піст, Богослужіння, Таїнства, спомин про приклади та підтримку Святих – дає нам радість, впевненість та спокій душевний. А ці справи набагато цінніші від скоро-проминаючого почуття достатку та ситості в житті, яке головно основане на поверхових та тимчасових речах.

Так, ми **таки** вільні, тому що ми побачили Світло Правдиве в Ісусові Христові. Ми вільні бо ми знайшли безмежну любов Божу, яка нас приймає, очищує та перетворює. Ми вільні, бо знаємо звідки ми походимо та куди йдемо.

Слава Богові Отцеві, Синові та Духові Святому! Слава Тому, Хто нас виводить з Дахау та ГУЛагів гріха, несвідомості та смерті – у досконалу свободу дітей Божих!

the good race and *not* at times at times feel tired and discouraged?

Our union with God through prayer, fasting, the Liturgy, the Sacraments, the memory of the example and support of the Saints - gives us joy, confidence and peace. These are more precious than the fleeting sense of contentment and satiation in a life that is based primarily on superficial and transitory things.

Yes, we **are** free because we have seen the True Light in Jesus Christ. We are free because we have discovered the infinite love of God which *accepts* us, purifies us and transforms us. We are free because we know where we come from and where we are going.

Glory to God the Father, the Son and the Holy Spirit. Glory to the One Who leads us out of the Dachau and the gulags of sin, ignorance and death - to the perfect freedom of the children of God!